

De Kwaaiwaai

Michel Bergman

Bij onze dijk waren er heel weinig huizen en heel veel velden. Op nazomeravonden weerspiegelde het licht van de laagstaande zon op de ramen van de verspreide boerderijtjes. Ieder ruitje van de kruiskozijnen kleurde in een andere tint roodgoud. Ik noemde dat de *spiegels van hoop*, want op die momenten was alles in rust en hoopte ik dat het altijd zo kon blijven.

Een rust die wreed verstoord kon worden wanneer er bij de dijk – en niemand weet waarom dat alleen bij onze dijk gebeurde – een duiveltje langskwam dat door de boeren Kwaaiwaai werd genoemd. De Kwaaiwaai was een mini wervelwind. Soms was de Kwaaiwaai niet groter dan een kind en soms was hij groter dan een huis, maar altijd waaide hij afschuwelijk hard. De Kwaaiwaai kon pannen van het dak blazen en staldeuren uit hun hengsels rukken. Hij kon zelfs Bertus, onze stier van meer dan 1000 kilo, omduwen.

Als de Kwaaiwaai bij de dijk rondblies, schulde ik meestal binnen. Op een dag was ik buiten en zag ik hem. Eigenlijk kun je wind niet zien maar op die dag zag ik de Kwaaiwaai. Hij versperde mijn weg toen ik een wandeling maakte over de dijk. Een draaikolk van zand en stof, nog geen meter hoog. Er vlogen geen kiezels in het rond, alleen wat takjes en een snoeppapiertje. De Kwaaiwaai leek ongevaarlijk en toch was alles vijf stappen rondom hem grauw en dreigend. Alsof hij niet alleen lucht rondblies maar ook boosheid.

Wat doe je als zo'n duiveltje je weg blokkeert? De Kwaaiwaai was niet erg groot, maar ik kon er ook niet zomaar langs. Zou ik er iets ingooien of er zelfs doorheen lopen? Iets gooien vanaf een veilige afstand leek me het slimst. Naast de weg vond ik een plank. Ik smeed het stuk hout naar de Kwaaiwaai. Onmiddellijk schoot de plank boven uit de draaikolk. Ik volgde de plank die over mij heen vloog en achter me op de dijk landde.

Toen ik mijn hoofd terugdraaide was het alsof ik in een zwart-witfilm zat: alles om mij heen was kleurloos. De Kwaaiwaai was gegroeid. Hij was nu groter dan ik. Zijn grauwe boosheidscirkel was ook gegroeid, ik stond er middenin. Hij wist dat ik de plank had gegooid. Het was nog steeds een stoffige wervelwind maar ik voelde dat hij mij aankeek en grijnsde. De Kwaaiwaai tolde rond als een vliegtuigmotor. Hij trok aan mijn haren en kleren en wind suisde langs mijn oren.

Op de dijk was er niks stevigs waar ik me aan vast kon houden. Misschien kon ik vluchten. Ik sprong van de weg, struikelde en rolde van de dijk tot ik onderaan met mijn hoofd tegen een houten hekje sloeg. Eventjes vroeg ik me af wat er gebeurd was, maar ik kreeg niet veel tijd om bij te komen. De Kwaaiwaai was van richting veranderd en kwam recht op mij af. Hij had het duidelijk op mij gemunt.

Ik greep mij vast aan de dichtstbijzijnde boom. Het was een berk, heel hoog en met een stam zo dik als mijn been. De Kwaaiwaai was inmiddels gegroeid tot wel tien meter hoog. Terwijl hij dichterbij kwam, schudde de boom steeds harder en ik schudde mee. Door het gebulder van de wind heen hoorde ik de berk kraken. Ik liet mezelf op m'n knieën vallen en probeerde weg te kruipen. De

Kwaaawaai trok en sleurde aan mijn benen, maar hij zat verstrikt in de berkenboom en langzaam kwam ik vooruit. Een paar meter verder kon ik weer staan.

Voorover gebogen worstelde ik vooruit, terwijl mijn hoofd bonsde als een heimachine. In het grasveld voor mij zag ik waar schaduw overging in licht - de rand van zijn boosheidscirkel. Ik knokte mezelf eroverheen. Meteen kon ik weer rennen. Ik sprintte naar het dichtstbijzijnde boerderijtje en ondertussen gebeurde er iets opmerkelijks.

Terwijl ik rende, zag ik de zon weerkaatsen in de ramen van het boerderijtje. Eerst een klein beetje rood licht. Daarna steeds meer soorten rood en goud licht door elkaar heen. Ik vertraagde en keek om. De Kwaaawaai durfde niet meer dichterbij te komen. Ik stopte om te kijken hoe hij kromp. De Kwaaawaai was woedend. Hij gooide struiken door de lucht maar hij bleef op afstand. Toen hij niet meer dan een meter hoog was, stoof hij weg over de dijk.

Zo werkt dat met de ramen van een boerderij. Ze beschermen je ook als je buiten bent: zelfs een Kwaaawaai kan niet op tegen de spiegels van hoop.